

Sygn. akt **III AUa 1982/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Dorota Goss-Kokot (spr)

Sędziowie: SSA Katarzyna Wołoszczak

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans

Protokolant: st. sekr. sądowy Krystyna Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2016 r. w Poznaniu

sprawy **P. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.**

o emeryturę

na skutek apelacji P. K.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 14 maja 2015 r. sygn. akt IV U 1810/14

- 1. zmienia zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznaje P. K. prawo do emerytury od dnia 29 czerwca 2014r. ;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz P. K. kwotę 210 zł tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.**

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans	SSA Dorota Goss-Kokot	SSA Katarzyna Wołoszczak
-------------------------------------	-----------------------	--------------------------

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) znak: (...) pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił wnioskodawcy P. K. prawa do emerytury wcześniejszej z uwagi na niewykazanie przez wnioskodawcę 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Odwołanie od tej decyzji złożył P. K., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury. Jednocześnie wniósł o ustalenie, że w spornych okresach:

- od 03.07.1995r. do 16.12.1996r. będąc zatrudnionym w PW (...),

- od 06.05.1976r. do 09.09.1980r., od 15.12.1980r. do 17.10.1981r., będąc zatrudnionym w Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. na stanowisku piekarza wykonywał prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wyrokiem z dnia 14 maja 2015r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, Wydział Pracy i Ubezpieczeń społecznych (sygn. akt IV U 1810/14) oddalił odwołanie P. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. z dnia 18 sierpnia 2014r. (znak: (...)).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca P. K., urodzony (...) z zawodu piekarz, zgłosił wniosek o przyznanie prawa do emerytury w dniu 13.05.2014r., pozostając w zatrudnieniu.

Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego.

Na dzień 01.01.1999r. wnioskodawca udowodnił okresy składkowe i nieskładkowe w wymiarze 25 lat i 12 dni, w tym okres wykonywania pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 9 lat, 1 miesiąca i 21 dni.

Wnioskodawca w okresie od 06.05.1976r. do 02.09.1980r., tj. przez 4 lata, 4 m-ce i 3 dni był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. na stanowisku piekarza piecowego w piekarni w M.. Do jego obowiązków należała obsługa pieca do wypieku pieczywa. Jego praca polegała na tym, że wyrabiał ciasto do pieczenia, przygotowywał piec, sprawdzał, czy jest odpowiedni rozrost ciasta, wkładał chleb do pieca, kontrolował proces wypieku pieczywa, a we właściwym czasie wyjmował je. Warunki pracy, w których pracował były uciążliwe – było gorąco, wilgotno.

Pracę piekarza piecowego wykonywał codziennie i w pełnym wymiarze czasu pracy.

W okresie od 01.09.1980r. do 12.05.1986r. wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą w zakresie cukiernictwa. Z tytułu prowadzenia działalności podlegał ubezpieczeniu społecznemu w okresach: od 01.09.1980r. do 31.12.1980r. oraz od 01.05.1981r. do 30.06.1986r.

W okresie od 03.07.1995r. do 16.12.1996r. tj. przez 1 rok, 5 m-cy i 14 dni wnioskodawca był zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. w Ś. tam wykonywał prace – piekarza piecowego przy wypieku pieczywa. Obsługiwał piec piekarniczy przez 8 godzin dziennie. Pracę piekarza piecowego wykonywał codziennie.

Na podstawie powyżej przedstawionego stanu faktycznego, Sąd I instancji wydał powyższy wyrok.

Sąd I instancji wskazał, że przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była okoliczność czy wnioskodawca P. K. posiada wymagany staż 15 lat pracy świadczonej w warunkach szczególnych, od którego uzależnione jest prawo do emerytury przy obniżonym wieku emerytalnym, w szczególności czy nieuwzględnione przez organ rentowy okresy zatrudnienia wnioskodawcy były okresami, w których wnioskodawca wykonywał pracę w szczególnych warunkach.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32,33,39 i 40, jeżeli dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat- dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Ww. emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Art. 32 ustawy emerytalnej przewiduje prawo do emerytury w obniżonym wieku dla ubezpieczonych urodzonych przed dniem 01.01.1949r., będących pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom tym przysługuje prawo do emerytury ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych to jest rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mężczyzna będący pracownikiem zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, może przejść na emeryturę w wieku 60 lat pod warunkiem, że udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy - co najmniej 25 lat, w tym co najmniej 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - § 4 ust. 1 cyt. rozporządzenia.

Zgodnie z § 2 ust. 1 cyt. rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Dla celów ustalenia uprawnień do wcześniejszej emerytury za pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach uważa się pracownika zatrudnionego przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wynikających z wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Powyższą definicję pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach zawiera art. 32 ust. 2 powołanej wyżej ustawy.

Zgodnie z § 2 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze okresy pracy w takim charakterze stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Jednocześnie w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 z późn. zm.) w postępowaniu o świadczenia rentowe i emerytalne, toczącym się przed organami rentowymi, obowiązuje zamknięty katalog środków dowodowych służących potwierdzeniu okoliczności mających istotne znaczenie dla nabycia praw do tych świadczeń oraz ich wysokości, albowiem z § 21 pkt. 1 i 4 tego rozporządzenia wynika, że jeżeli pracownik ubiega się o przyznanie emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, jedynym środkiem dowodowym potwierdzającym okresy takiego zatrudnienia jest zaświadczenie zakładu, stwierdzające charakter i stanowisko pracy w poszczególnych okresach oraz inne okoliczności, od których jest uzależnione przyznanie takiej emerytury lub renty, a nadto pisemne zaświadczenia zakładów pracy, wydane na podstawie posiadanych dokumentów oraz legitymacje ubezpieczeniowe, a także inne dowody z przebiegu ubezpieczenia.

Podniesiono, że odwołujący nie jest pozbawiony możliwości ustalenia, iż w takich warunkach pracował w tym zakładzie pracy. Ustalenie rodzaju wykonywanej pracy na podstawie osobowych środków dowodowych nie jest wyłączone w postępowaniu przed sądem rozpoznającym sprawy z zakresu ubezpieczeń społecznych, w których przewiduje się odstępstwa od zasad ogólnych postępowania dowodowego. Zgodnie z treścią przepisu art. 473 § 1 k.p.c., dowód z zeznań świadków jest dopuszczalny w zasadzie co do wszystkich faktów spornych lub niemożliwych do udowodnienia za pomocą dowodu z dokumentu, a nawet ponad i przeciwko osnowie dokumentu (por. wyrok SN z 08.12.1998r. II UKN 357/98, OSNP 2000/3/112, uchwała SN z 24.09.1984, III UZP 6/84). Postępowanie sądowe zainicjowane wniesieniem przez ubezpieczonego odwołania od decyzji organu rentowego toczy się według zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażonej w art. 233 § 1 k.p.c. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału.

W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe uzasadnia twierdzenie, że wnioskodawca w okresie od 06.05.1976r. do 02.09.1980r. w Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. oraz w okresie od 03.07.1995r. do 16.12.1996r. w Przedsiębiorstwie (...) Sp. z o.o. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy wypieku pieczywa, kwalifikowaną jako praca w szczególnych warunkach, wymienioną w wykazie A Dział X poz. 11 stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego (...).

Sąd I instancji przyjął jako w pełni wiarygodne zeznania świadków M. S., J. K., M. B., A. K., J. F. oraz W. K., którzy pracowali wspólnie z wnioskodawcą i widzieli wnioskodawcę w codziennej pracy, przez co mają wiedzę jaką pracę faktycznie wykonywał wnioskodawca. Świadczyli mieli możliwość oceny wykonywanych przez wnioskodawcę czynności każdego dnia pracy i ich wiedza w tym zakresie jest wiedzą obiektywną. Zeznania świadków korespondują z zeznaniami samego wnioskodawcy i dokumentacją znajdującą się w aktach sprawy.

Świadczyli zeznali, że wnioskodawca będąc zatrudnionym w Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. oraz w Przedsiębiorstwie (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę piekarza piecowego przy wypieku pieczywa. Jego praca polegała na tym, że wyrabiał ciasto do pieczenia, przygotowywał piec, sprawdzał, czy jest odpowiedni rozrost ciasta, wkładał chleb do pieca, kontrolował proces wypieku pieczywa, a we właściwym czasie wyjmował je. Sąd Okręgowy dał wiarę zeznaniom świadków w zakresie charakteru pracy wykonywanej przez wnioskodawcę w okresie od 06.05.1976r. do 02.09.1980r. (tj. 4 lata, 4 miesiące, 3 dni) w Gminnej Spółdzielni (...) w Ł. oraz w okresie od 03.07.1995r. do 16.12.1996r. (tj. 1 rok, 5 miesięcy, 14 dni) w Przedsiębiorstwie (...).

Sąd I instancji podkreślił, że w okresie od 03.09.1980r. do 12.05.1986r. wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą w zakresie cukiernictwa. Z tytułu prowadzenia działalności podlegał do ubezpieczenia społecznego w okresach: od 01.09.1980r. do 31.12.1980r. oraz od 01.05.1981r. do 30.06.1986r.

Zdaniem tego Sądu wnioskodawca nie wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że w okresach kiedy nie opłacał składek na ubezpieczenia społeczne z tytułu działalności gospodarczej, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę piekarza przy wypieku pieczywa od 03.09.1980r. do 09.09.1980r., i od 15.12.1980r. do 17.10.1981r. w Gminnej Spółdzielni (...) w Ł..

Stosownie do art. 116 ust. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS do wniosku w sprawie przyznania świadczeń powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokość. Oznacza to, że ciężar dowodu w wymienionych sprawach spoczywa na wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 28.03.2001r., IIUKN 297/00 OSNP 2002/23/577). Z uwagi na wyjątkowość regulacji wykonywanie pracy w warunkach szczególnych nie może zostać tylko uprawdopodobnione, ale musi zostać wykazane w sposób niezbity i nie budzący jakichkolwiek wątpliwości. Zaliczenie nieudokumentowanych okresów składkowych do uprawnień wymaga zawsze dowodów nie budzących wątpliwości, spójnych i precyzyjnych (por. wyrok SN z 09.01.1998r. II UKN 440/97- OSNP 1998/22/667, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 21.10.2014r. IIIAUa 121/14- LEX nr 1649268).

Sąd Okręgowy uznał, że w niniejszej sprawie brak jest dowodów, które świadczyłyby, że ubezpieczony w spornych okresach pracował w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Nie są takim dowodem zeznania świadka M. S., która w piekarni Gminna Spółdzielnia (...) pracowała do 1980r., świadka A. K., który zeznał, że wnioskodawca w piekarni (...) pracował do 1980r. i świadka J. F., który w tej piekarni pracował od 1972r. jednak nie zeznał, aby wnioskodawca miał jakąkolwiek dłuższą przerwę w pracy a poza sporem pozostaje, że od 03.09.1980r. P. K. prowadził działalność gospodarczą. Świadczyli zeznali jedynie na okoliczność jaką pracę w okresie wskazanym w świadectwie pracy wykonywał wnioskodawca w GS (...) Ł.. Wskazano, że wnioskodawca przesłuchany w charakterze strony ani słowem nie wspominał, iż od 03 września 1980r. rozpoczął prowadzenie działalności gospodarczej i prowadził ją do 1986r. Ze względu na te okoliczności Sąd Okręgowy uznał za niewiarygodne do ustalenia spornej kwestii dotyczącej stałości i wymiaru czasu pracy oraz charakteru zatrudnienia wnioskodawcy zaświadczenie Rp-7 sporządzone przez Likwidatora GS (...) w likwidacji w Ł. z 08.11.2000r. Zdaniem tego Sądu argumentem, który przemawia za niewiarygodnością tego zaświadczenia jest pismo z dnia 12.09.2008r. kierowana przez ZUS O. w W. do ZUS O. w Z. wskazujące, iż wnioskodawca prowadził działalność gospodarczą od 01.09.1980r. do 31.12.1980r. i od

01.05.1981r. do 30.06.1986r. (akta kapitału początkowego). W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że wnioskodawca udowodnił łącznie 14 lat, 11 m-cy i 7 dni okresów pracy w szczególnych warunkach.

Apelację od powyższego wyroku wniósł odwołujący P. K., zaskarżając go w całości.

Zaskarżonemu wyrokowi odwołujący zarzucił:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegające na wewnętrznie sprzecznej ocenie zeznań świadków w zakresie charakteru i okresu pracy wnioskodawcy,
2. naruszenie przepisów prawa procesowego, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku a polegające na błędnym przyjęciu oraz pominięciu przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych okresów zatrudnienia przypadających na okres prowadzenia działalności gospodarczej,
3. naruszenie przepisów prawa procesowego, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegające na błędnym przyjęciu, że Rp-7 z 8 listopada 2000r. nie stanowi potwierdzenia zatrudnienia wnioskodawcy w szczególnych warunkach, gdy tymczasem dokument ten zawiera wszelkie dane niezbędne do takiego ustalenia i koresponduje z zeznaniami świadków, które sąd przyjął za wiarygodne.

Mając na uwadze powyższe, apelujący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku i przyznanie wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym poczynając od 25 lipca 2014r., ewentualnie
2. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,
3. przyznanie zwrotu kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa prawnego w obu instancjach według norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja odwołującego podlegała uwzględnieniu.

W niniejszej sprawie rozstrzygnięcia wymagało, czy ubezpieczony spełnia przesłanki do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 i art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. z 2013r., poz. 1440 z późn. zm - dalej jako ustawa FUS) w związku z przepisem § 2 i § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8 poz. 43), a w szczególności, czy legitymuje się 15-letnim okresem pracy w warunkach szczególnych lub szczególnym charakterze w rozumieniu tych przepisów. Z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (patrz: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.10.2013r., sygn. III UK 141/12).

Na wstępie wskazać należy, że postępowanie apelacyjne, jakkolwiek jest postępowaniem odwoławczym i kontrolnym, to jednakże zachowuje charakter postępowania rozpoznawczego. Oznacza to, że Sąd odwoławczy ma pełną swobodę jurysdykcyjną, ograniczoną jedynie granicami zaskarżenia. Podkreślić też należy, że Sąd ten nie może poprzestać jedynie na ustosunkowaniu się do zarzutów apelacyjnych. Merytoryczny bowiem charakter orzekania Sądu II instancji polega na tym, że ma on obowiązek poczynić własne ustalenia i ocenić je samodzielnie z punktu widzenia prawa materialnego, a więc dokonać subsumcji. Z tego też względu Sąd ten może, a jeżeli je dostrzeże - powinien, naprawić wszystkie stwierdzone w postępowaniu apelacyjnym naruszenia prawa materialnego popełnione przez Sąd I instancji

i to niezależnie od tego, czy zostały one podniesione w apelacji, jeśli tylko mieszczą się w granicach zaskarżenia (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2000r., III CKN 812/98). Ponadto Sąd II instancji orzeka nie tylko na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego przez Sąd I instancji, ale także w postępowaniu apelacyjnym. Stąd też istnieje możliwość uzupełnienia postępowania dowodowego, o ile strony złożą stosowne twierdzenia faktyczne i wnioski dowodowe dopuszczalne w świetle art. 381 k.p.c. Sąd odwoławczy może także na podstawie art. 232 zd. 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. dopuścić z urzędu dowód niewskazany przez stronę (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015r., I PZ 28/14).

Z uwagi na zarzuty apelacji, kwestionujące ustalony stan faktyczny, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 382 k.p.c. uzupełnił postępowanie dowodowe i przeprowadził dowód z przesłuchania odwołującego P. K. na okoliczność zatrudnienia w Gminnej Spółdzielni (...) (...) w Ł. od 15 grudnia 1980r. do 17 października 1981r.

Odwołujący P. K. zeznał, że od 15 grudnia 1980r. miał zawartą umowę o pracę w Gminnej Spółdzielni (...) (...) w Ł.. Pracę w piekarni rozpoczął o 06:00 rano i kończył o 14:00, a nocna zmiana trwała od 22:00 do 06:00. Odwołujący zeznał, że od października 1981r. faktycznie rozpoczął działalność gospodarczą.

Idąc dalej należy wskazać, że Sąd I instancji z zupełnie niezrozumiałych względów odmówił wiarygodności zaświadczeniu Rp-7, które zostało sporządzone przez likwidatora ww. przedsiębiorstwa w 2000r. i przedłożone do akt niniejszego postępowania. Uszło uwadze Sądu Okręgowego, że zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wystawia pracodawca, a jeśli nie istnieje – jego następca prawny. Gdy zakład państwowy lub komunalny został zlikwidowany, taki dokument wystawi organ, który przejął dokumentację osobową i płacową. Jeśli postępowanie likwidacyjne bądź upadłościowe trwa, zaświadczenie o zarobkach na druku Rp-7 może wystawić likwidator lub syndyk masy upadłościowej. Przy czym syndyk ma takie prawo wyłącznie w okresie trwania postępowania upadłościowego. Podkreślenia przy tym wymaga, że takie zaświadczenia są prawomocnym środkiem dowodowym w postępowaniu prowadzonym przez organ rentowy.

W rozpoznawanej sprawie został zaliczony w poczet materiału dowodowego druk Rp-7. Omawiane zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu zostało wystawione przez likwidatora Gminnej Spółdzielni (...) (...)w Ł. w dniu 8 listopada 2000r. w Ł. i podpisane przez główną księgową tej spółdzielni. W przedmiotowym dokumencie (k. 38 akt ZUS) wskazano, że P. K. był zatrudniony w ww. spółdzielni w okresie od 06.05.1976r. do 09.09.1980r. oraz od 15.12.1980r. do 17.10.1981r. na stanowisku piekarza piecowego. Ponadto w omawianym dokumencie zostało wskazane wynagrodzenie osiągane przez odwołującego w Gminnej Spółdzielni (...) (...)w Ł., w roku kalendarzowym: 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981. W sposób niebudzący wątpliwości, w kontrolowanej sprawie zostało zatem wykazane, że P. K. w roku 1980 zarobił 48.037 zł, a w roku 1981 zarobił w ww. spółdzielni 63.682 zł. Wskazać przy tym trzeba, że przedmiotowe zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk ZUS Rp-7) zostało wystawione według obowiązującego wzoru, zawiera wszystkie wyszczególnione w nim okoliczności i stanowi wystarczający środek dowodowy na potwierdzenie okresów składkowych i nieskładkowych w rozpoznawanej sprawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego analiza zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu (druk Rp-7) z dnia 8 listopada 2000r. potwierdzają, że P. K. był zatrudniony w Gminnej Spółdzielni (...) (...) w Ł. od 15.12.1980r. do 17.10.1981r. na stanowisku piekarza piecowego. Natomiast szczegółowa analiza zeznań wnioskodawcy doprowadziła Sąd Apelacyjny do uznania, że pomimo tego, iż ubezpieczony od dnia 1 września 1980r. do 31 grudnia 1980r. oraz od 1 maja 1981r. do 30 czerwca 1986r. prowadził działalność gospodarczą, to jednocześnie pracował stale i pełnym wymiarze czasu pracy w ww. spółdzielni. Za przyjęciem powyższej tezy przemawiają w szczególności godziny pracy, w których pracował ubezpieczony w Gminnej Spółdzielni (...) (...) w Ł., tj. od 06:00 do 14:00 lub gdy pracował w trybie nocnym od 22:00 do 06:00. Zdaniem Sądu II instancji praca w tych godzinach nie kolidowała z prowadzeniem działalności gospodarczej przez wnioskodawcę, która w tym okresie była na początkowym etapie rozwoju. Z materiału dowodowego wynika bowiem, że faktyczne prowadzenie działalności gospodarczej wnioskodawca rozpoczął od października 1981r.

Powyższe odpowiada pracom określonym w Dziale X poz. 11 załącznika A do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Zaliczenie spornego okresu od 15.12.1980r. do 17.10.1981r. do okresów pracy w szczególnych warunkach uznanych już przez Sąd Okręgowy w wymiarze 14 lat, 11 miesięcy i 7 dni powoduje, że odwołujący posiada niezbędny wymagany 15 – letni okres pracy w warunkach szczególnych. Sąd Apelacyjny przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od dnia (...) (data urodzin wnioskodawcy), ponieważ w tej dacie odwołujący spełnił wszystkie warunki uprawniające do przyznania świadczenia. Zgodnie z treścią art. 100 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w pkt 1 zmienił zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję i przyznał P. K. prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach od dnia (...)

Orzeczenie o kosztach zawarte w pkt 2 wyroku wydane zostało na podstawie art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. w zw. z:

- art. 35 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (opłata podstawowa od apelacji 30 zł.),
- § 11 ust. 2 i § 12 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu przed Sądem I instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym 60 i 120 zł.).

del. SSO Katarzyna Schönhof-Wilkans SSA Dorota Goss-Kokot SSA Katarzyna Wołoszczak